

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

15. januar 1986

22. årg.

Nasjonens tre viktigste embeter

Det er tre spesielt viktige embeter i et land som vil ha velsignelse og lykke. Det ene er å være mor, det andre er å være far, det tredje er å være predikant. Der alle ofrer det beste og de beste de har for disse tre embeter, blir det fremgang i landet. Der en eller flere av disse tre tjenestene forsømmes, blir det uår på folket.

Et folk under Gud er et lykkelig folk. Et folk uten er et fortapt folk, er det sagt.

Det er ikke statsministeren og hans råd, men far og mor som er de personer som står mest direkte under Gud. Ingen har større betydning for fremtiden. De former barna på godt og vondt. Og det er barna som er et lands fremtid. Det er nødvendig å oppvurdere de stillinger som er viktigst i dag fordi vårt samfunn er i ferd med å bli både barne-, kvinne- og familiefiendlig. Sterke krefter setter inn for å bryte ned de mest grunnleggende strukturer i samfunnet.

Alle bør nå få føle at dersom de bruker det beste og det meste av seg selv for å skjøtte sin fars- og morsoppgave, så har de gjort den mest betydningsfulle karriere som kan gjøres i vårt samfunn. Frem-

tiden hører den kristne familien til der som den rykker plass for et liv etter oppskriften i 5. Mos. 6 om alltid å snakke sammen med barna ut fra Guds Ord. Det kan skje midt opp i alle andre gjøremål. Livet kan leves i denne dimensjonen.

Dernest trenger en nasjon som vil sikre sin fremtid vekkelsespredikanter. Og Guds folk må se på dette embetet som det viktigste av alle. Vekkelsens tid er ikke forbi. Men det kan skje at den tid blir forbi der Guds folk glemmer å be arbeidere ut til marker som er klare for innhøsting og glemmer å stå sammen med de som skal være Guds munn, og tale som hans ord taler midt i en verden som sier noe annet.

Der det gamle evangeliet blir forkynt, der går Guds rike frem gjennom predikanters og presters arbeid. Vi tror at predikanten betyr mer for et folks fremtid enn noe annet. For de bringer nærsannheten og kjærligheten. Vår tid trenger også akkurat det.

Etter «Dagen»

Husmor — det fineste yrket som finnes!

«Jeg er bare husmor. Jeg går bare hjemme. Jeg går bare hjemme p.g.a. at jeg ikke får dagmamma eller barnehageplass. Jeg jobber ikke nå, men bare barna blir litt større, så skal jeg ut i arbeid.»

Er det noen som har hørt disse toneene? Her sitter kjerringa mot strømmen og filosoferer. Mitt yrke er husmor, og jeg er kommet fram til at jeg har et av de fineste yrker som finnes.

Det er svært meningsfylt, selv om det er ulønnet.

Å være husmor betyr å ha et hjem å holde i stand, og for mange betyr det også å være mor. Og å være mor, det betyr mye!

Men det er krevende å være mor, og de fleste av oss har vel ofte hatt vond samvittighet fordi vi ikke evnet eller ønsket å være en slik mor vi gjerne ville. Men tenk for en oppgave vi har. Vi skal få være med å forme Norges framtid. Være med og gi dem det beste vi vet på de forskjellige områder. Nå tenker jeg ikke først og fremst på det materielle området. Der har vi hjemmeværende mødre sikkert minst å stille opp med ofte. Men vi er der når barna trenger ros og ris (spar meg kjære barneombud!). Vi kan trøste og megle, fortelle, synge og lese. Og å lese betyr veldig mye tror jeg. Være med på å åpne barnas sinn for litteraturen. Der er uendelige rikdommer å hente. Livet er så rikt på muligheter og opplevelser, og vi har anledning til å dele disse med våre barn.

Det aller viktigste er kanskje å snakke med barna. Jeg har ikke tall på de ganger jeg har fulgt ungene til sengs, og vi

har bedt aftenbønn, og jeg står klar til å gå ned, da de sier: «Mamma kan ikke du sitte og snakke litt med oss, det er så artig». «Hva skal vi snakke om», sier jeg. «Om alt mulig». Dette høres kanskje idyllisk ut, for jeg vet jo at husmoryrket muligens er et av de yrker som er mest hverdagspreget, og man blir lei i blant. Men i hvilket yrke blir man ikke det?

Skittbleier og rotete rom er jo ikke akkurat så oppløftende. Men la oss ikke se oss sløve, blinde og oppgitte på dette. Det er bare en del av vårt virkeområde, som kan være o.k om vi har den rette innstillingen.

I mange yrker er det tilbud om kurs, ofte gratis for deltageren. Som hjelpepleier fikk jeg slike tilbud, men som husmor har jeg aldri fått det. Vårt yrke inneholder oppgaver som: matlaging (riktig ernæring), rengjøring, istrøytning av tøy, økonomi, til tider sykpleie, barnepass, barneoppdragelse, barnepsykologi, hjelpe lærer, vertinne og ikke minst burde man være en trivselsfaktor. Vi har sikkert mye å lære på enkelte av disse områdene noen og enhver. Kanskje kunne noen begynne å føle seg som husmødre uten ordet bare foran. Tenk om noen begynte å si at jeg arbeider hjemme, ikke bare går hjemme, begynte å se rikdommene i hjem og barn. Ikke bare føle seg som en fugl i bur med ungene. Ikke bare lengte etter den dagen da barna kan klare seg selv.

Jeg leste for en tid siden at en politiker ville gå inn for at de som hadde barn under 10 år skulle få ekstra tilskudd. Selv om våre 4 barn er under 10 år, så tror jeg

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiling
og adresseforandring.

Gaver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærøbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

OYSTERE TRYKKERI A/S

kanskje at de som har tenåringer har enda større behov for tilskudd. For de er dyre. Tenker på mat og ikke minst møter og fritidsaktiviteter. De fleste politikerne snakker om å gjøre mye for barn og ungdom. Men det virker som at de fleste synes at man må ut i arbeid, i hvert fall når barna er over 10 år.

Men selv om en 10-åring rent fysisk kan være hjemme alene, kan låse opp døra, kan ta seg mat selv, så er det ikke dermed sikkert at han eller hun kan velge de rette TV-programmer, kan la være å se videofilmer som de ikke får se når foreldrene er hjemme, kan unngå å føle seg ensom, kan la være å oppsøke dårlige miljøer. Kanskje vi husmødre trenger ekstra da, når bleievasken er slutt.

Vi skal være så aktive i dag. Men på mange områder er vi fattige. Vi ser ofte ikke fattigdommen på grunn av at vi har det så travelt med å pakke den inn i ma-

terialisme. Selv om vi voksne har veldig lyst på siste modell av Ekornes salong, så har kanskje ungene det like greit med en slitt sofa og en mamma som har tid til å snakke med dem. Ofte er det vel slik at mor ikke har tid til å sitte, for sofaen er så fin og dyr at hun må avgårde for å skaffe nok penger til neste avdrag.

Men kjerringa mot strømmen vil ikke være urimelig. Jeg vet at mange er nødt til å arbeide ute, på grunn av store bouthifter og studiegeld. Og jeg beundrer mange som klarer dobbeltrollen, for mange klarer den veldig godt! Og der finnes vel kanskje også noen som absolut ikke trives hjemme, og da kan det vel være best for alle parter at de kommer seg ut. Og enkelte ganger klarer far bedre rollen som hjemmeværende. Ingen regel uten unntak!

Men vanligvis tror jeg mor passer best til å være hjemme med barna. Jeg tror det er slik innrettet fra naturens side. Vi er to forskjellige kjønn. Det kan vi ikke komme bort fra. Derfor stiller vi ikke likt, men vi er like verdifulle. Ordet likestilling burde byttes ut med ordet likeverd.

Når klokken ringer halv fem om morgenen og min mann skal opp for å møte på jobben kl. seks, føler jeg meg ikke diskriminert fordi om jeg kan ligge til kl. syv og være hjemme med barna. Jeg får av og til inntrykk av at mann og kvinne er to parter som står med hevet knyttneve og pukker på sine rettigheter, istedet for å være en enhet som arbeider for et felles mål, nemlig et godt hjem, og å oppdra barn med det mål for øye, at de kunne bli gode samfunnsborgere.

Ordet fellesskap stod kanskje mer sentralt rundt omkring i hjemmene tidligere. Nå er det ofte blitt slik at jeg skal fram, jeg skal realisere meg, jeg skal tjenne mine penger, jeg skal gjøre ditt og jeg skal ikke gjøre datt. Jeg, jeg, jeg. Skal vi ikke heller si: Vi skal, vi kan, vi vil, hjelpe hverandre, være gode mot hverandre, prøve å forstå hverandre, bære over med hverandre når de svarte dagene dukker opp innimellom.

Jeg sier ikke nei til økonomiske tiltak. Synes godt det kunne være eketefelledelt beskatning, økt barnetrygd (som man kunne betale barnehagesatsene for, eller bruke direkte på barna som er hjemme). Jeg skulle ikke ha noe imot å få sykepenge, så jeg kunne leie folk og betale skikkelig for det, når det trengtes. Utarbeidere får jo sykepenger, pluss at stillingen blir besatt og betalt av andre under sykdom. Noen pensjonspoeng hadde også gjort seg!

Vi husmødre trenger ikke å stå med lua i hånda og be om unnskyldning. Vi har et av de flotteste yrker! Og selv om vi produserer den viktigste «vare» som mor Norge trenger, nemlig barn, så er vi vel de billigste «bedriftene» som finnes. Det må de være klar over både til høyre og venstre i det politiske landskapet. Og hvorfor jeg fikk 18 uker svangerskapspermisjon med lønn da jeg var utearbeidende og ca. 3400 i nedkomstpenger da jeg var hjemmeverende, forstår jeg ikke logikken i. Hvorfor skal de utarbeide premieres, å få barn er ingen sykdom!

Men la oss ikke krige, la oss heller påpeke det som er skjevt og galt, og så være med å fremheve det gode og positive. For størst av alt er kjærligheten!

Fra Dagen

Til æveleg tid, Herre, stend ditt ord fast i himmelen

(Salme 119,89)

Dersom eg stilte fylgende spørsmål til mange menneske: *Kva er det mest verdfulle du eig?* ville eg nok få mange ulike svar. Men skulle Gud svara for deg, trur eg svaret ville bli: *Bibelen din — Guds ord.* Guds ord seier at den lekamlege sammen er gagnleg til lite, men Guds ord og guds frykta er gagnleg til alt. Den hev lovnad for det livet som no er, og for det som kjem. (1. Timot. 4,8) Og same ordet legg til at det ordet er truverdig og all fagning verd.

Det er truverdig fordi det har gått ut fra Guds munn. Høyr kva Guds ord seier i 2. Timot. 3,13 — 17: «Men vonde menneske og slike som kverver synet på folk, gjeng fram til det som er verre, for dei fører vilt og fer vilt. Men vert du standande i det som du hev lært, og som du er yvertydd om! for du veit kven du hev lært det av, og du kjenner alt frå barndomen dei heilage skriftene, som kan gjera deg vis til frelsa ved trua på Jesus Kristus. *Heile Skrifta* er innanda av

Gud og gagnleg til lærdom, til yvertyding, til rettleiding, til uppseding i rettferd, so gudsmennesket kan verta fullkome, dugleg til all god gjerning.»

Til æveleg tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen! Guds ord er truverdig av di Gud står bak sitt ord, og set i verk det han har sagt, «for vaka vil eg yver mitt ord, so eg set det i verk» (Jeremias 1.12). Du kan alltid rekna med at det Gud har sagt i sitt ord, det står han ved til evig tid, og har sagt at den som set si lit til Herrens ord skal aldri koma på skam (Rom. 10,11). Og Jesus har sagt at ikkje den minste bokstav, ikkje ein einaste prikk i lova og Guds ord skal forgangast, fyrr det alt saman har hendt (Matt. 5,18), og «Himmel og jord skal forgangast, men mine ord skal aldri forgangast» (Matt. 24,35).

Elles er Bibelen full av bevis for at Gud aldri gløymer sine ord og lovnader. Me kan ta med nokre bevis på at Gud er sandru: Sju-åtta hundra år før Jesus blei fødd sa Herren til profeten Esaias: «So skal Herren sjølv gjeva dykk eit teikn: Å sjå, møyi vert med barn og føder ein son, og ho kallar han Immanuel (Gud med oss). Finn så fram Matt. 1, 18—23 og les om Herrens engel som kom til Josef og sa: «Josef, Davids son, ver ikkje redd å taka Maria, festarmøyi di, heim til deg; for det som er avla i henne, er av den Heilage Ande. Ho skal eiga ein son, og han skal du kalla Jesus, for han skal frelsa folket sitt frå syndene deira. Men alt dette hende av di det laut sannast det som Herren hev tala gjennom profeten, når han seier: Sjå, møyi skal verta med barn og få ein son, han skal kallast Immanuel — det er det same som: Gud er

med oss». Og vil du ha fleire teikn og bevis for at Herren er sandru og står bak sitt ord og set det han har sagt i verk, så kan du sjølv lesa vidare: Matt. 2, 1—23, og Johs. 19, 23—24. Gud gløynde ikkje den minste detalje av det han hadde sagt skulle henda. Guds ord står fast i himmelen til evig tid. Høyr Herrens ord og tru det, og den som går ut på det og gjer etter det, han skal få erfara at læra er av Gud, sa Jesus.

Jesus sa til Marta i Betania: «Marta, Marta, du gjer deg hugsot og uro med mange ting, men eitt er nødvendig: Maria har valt den gode luten, som ikkje skal takast ifrå henne (Luk. 10, 41—42). Kva er det Jesus her kallar for den gode del, det eine nødvendige, som ikkje skulle takast frå henne? *Ho sette seg ved Herrens føter og lydde på orda hans.* Har du funne den plassen?

Gud seier gjennom prof. Jeremias: «For two illverk hev mitt folk gjort: Dei vende seg frå meg, kjelda med det levande vatnet, og hogg seg brunnar, leke brunnar som ikkje held vatn». (Jerem. 2,13). Det same illverk har den store del av vårt folk gjort. Dei vender seg frå Guds ord, frå Jesus, kjelda med det levande vatnet. Det gjer regjering og storting, der er Guds ord utestengt og Jesu namn ikkje nemnt. Partiet og partiprogrammet har teke plassen, i skule og barnehage blir Guds ord og Jesus trengt ut og religionsundervisning skal inn i staden. Og båra seg djupe brunnar i Nordsjøen der milliardane strøymer opp, leke brunnar som skaffar mammon og ein høg levestandard, men ikkje innheld «vatn», livets vatn. Guds ord seier at me kan ikkje tena både Gud og mam-

mon, kan ikkje tena two herrar, for an-ten vil han hata den eine og halda av den andre, eller halda seg til den eine og van-vyrda hin (Matt. 6,24). Sporten som dyrkar og tilber skapningen i staden for skaparen, og fornøyelseslivet, fjernsyn og radio o.s.v. er andre kjelder der den store del av vårt folk søker si ånds- og sjeleføda.

Men der Guds ord lyder, kjelda med det levande vatnet, vender vårt folk seg frå. Brødet frå himmelen, som kom ned for å gi verda liv, er for dei den usle mat som dei vemmost ved, presis på same måte som mannaen frå Himmelen blei for Israel på ørkenvandringen.

Men om menneske vender seg frå Guds ord, så står Guds ord fast i himmelen til æveleg tid!

Johannes døyparen vitnar om Jesus: «Den som kjem ovantil, *er yver alle*; den som er ifrå jorda, er av jorda, og det han talar, er av jorda. Den som kjem frå himmelen, *er yver alle*; det han hev sett og høyrt, det vitnar han um, men ingen tek imot vitnemålet hans. Den som tek imot vitnemålet hans, hev stadfest at Gud er sannordig. *For den Gud sende, talar Guds ord*; for Gud gjev han Anden umelt. Faderen elskar Sonen, og hev gje-ve alt i hans hender. Den som trur på Sonen, hev æveleg liv; men den som ikkje vil tru på Sonen, fær ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande yver han». (Johs. 3, 31—36).

Alt avheng av ditt forhold til Guds ord, om du trur det og tek det til deg, el-ler avviser det, vanvyrder det, eller ikkje bryr deg om det. Les berre 1. Johs. 5, 9—13: «Tek me imot vitnemål av men-neske, so er Guds vitnemål større; for

det er Guds vitnemål at han hev vitna om Son sin. Den som trur på Guds Son, hev vitnemålet i seg sjølv; *den som ikkje trur Gud, hev gjort han til ein ljugar*, av di han ikkje hev trutt på det vitnemålet Gud hev vitna om Son sin. Og dette er vitnemålet at Gud hev gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i Son hans. Den som hev Sonen, hev livet; den som ikkje hev Guds Son, han hev ikkje livet. Dette hev eg skrive til dykk so de skal vita at de hev æveleg liv, de som trur på Guds Sons namn».

Guds ord står fast i livet og i døden, etter det blir du dømt eller frikjent i domen. Ved Guds ord blir du gjenfødd og frelst, ved Guds ord blir du bevart gjennom livet, og er i døden di einaste trøyst og håp om evig liv og frelse, og sist og ikkje minst: Det står evig fast i himmelen hjå Gud.

Les Guds ord! Land, land, land høy Herrens ord! Guds ord er liv og lækje-dom for sjel og lekam, brødet som kom ned frå himmelen for å gi verda liv! Det står skrive om noken: Dei brydde seg ikkje om det, dei hadde ikkje tid, du er vel ikkje ein av dei som dreg seg unna til fortaping? Eg vonar du er, eller vil bli ein av dei som trur til frelsa for sjela.

For endå er det berre så stutt ei stund, so kjem han som koma skal, og han skal ikkje dryga; men den rettferdige, ved tru skal han leva, og dersom han dreg seg undan, so hev mi sjel ikkje hugnad i han. Men me er ikkje av dei som dreg seg undan til fortaping, men av dei som trur til frelsa for sjela. (Hebr. 10, 37—39).

Amund Lid

De hadde ikke tid

(Matt. 22, 5)

Jesus taler i denne lignelsen om kongen som sendte ut sine tjenere for å innby til sin søns bryllup, men de brydde seg ikke om det og gikk sin vei, den ene til sin aker, og den andre til sitt kjøbmannskap.

Det er svært når et menneske får en innbydelse, og så ikke bryr seg om det, vender ryggen til og går bort. Ennå verre er det når det som her gjelder Herrens innbydelse til frelse og barnekår hos Gud, og så ikke bryr seg om det, vender seg bort og går sin egen vei, og sier de hadde ikke tid, det får være til senere, til en mer lagelig tid.

Men Herren sier: I dag, om du hører min röst, så forherd ikke ditt hjerte. Og det å gå bort når Herren innbyr og kaller, står der med utstrakte armer og ber synderen komme for å få nåde og forlattelse for alle sine synder, det er å forherde sitt hjerte.

I dag lever vi i en fryktelig tid, for menneskene er så optatt, det er så mye som må gjøres. De føder barn til verden, men har ikke tid å ta seg av dem selv, men overlater dem til samfunnets barnehager som skal overta mor og fars gjerning, den som Gud hadde overlatt dem og kalt dem til. Selv må de ut i arbeid for å bygge opp sin egen velstand og høyere levestandard. Og det går så bra, seier de, men hva sier Herren? «Søk først Guds rike, og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tilgift.» Kravmentalitten i tiden, med overflod og å leve over evne er ikke av Herren, og det har han

ikke lovet, men vi skal få det vi trenger til, priset være Jesus.

Det er så trist å se at også mange kristne blir dratt ned i dette onde dragsuget, blir dratt ned av denne onde åndsmakten som forfører menneskene. De får ikke tid til å pleie sin sjel og søker næring for sin tro i Guds ord, og det kan gå dager og uker uten at de leser eller hører et eneste Guds ord. Det er satan som forfører de kristne, så de ikke får tid til Guds ord, for han vet at kommer de bort fra ordet har han vunnet dem tilbake. Nei ingen forsømmer noe, ved å lese Guds ord. Slutter du å ete ved nådens bord, å ta til deg livets ord, vil din sjel dø. Og Jesus sier at hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men taper sin sjel, eller hva har et menneske å gi i bytte for sin sjel? Vi må be Herren om å holde oss våken, så ikke denne verdens Gud forblinder våre øyne og sinn. Jeg må ofte be denne bønn: Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!

Bibelen er en herlig bok, bare sannhet. Ditt ord er en lykt for min fot og ett lys på min sti (Salme 119,105). Der har vi alle løftene vi trenger for dette livet og for det evige liv etter døden. Derfor skal I ikke være bekymret og si: Hva skal vi ete, eller hva skal vi drikke, eller hva skal vi klæ oss med? For alt slikt søker hedningene etter, og eders himmelske Fader vet at I trenger til alt dette (Matt. 6, 31—34). Her kommer det igjen å søke

Guds rike først, så skal I få alt det I trenger til i tilgift. Løftet sier også at vi skal ikke være bekymret for den dag i morgen! for den dag i morgen skal bekymre seg for seg selv; hver dag har nok med sin egen plage. Vi må ikke være så oppatt av denne verdens ting, at vi kommer bort fra Herren.

«Løftene kan ikke svikte, nei de står evig fast, Jesus hvert ord har beseglet den gang hans hjerte brast. Himmel og jord skal brenne høyder og berg forsvinne, men den som tror skal finne løftene rokkes ei».

Gunnvald Fosen

Frafall!

Joh. Åp. 2, 1–7

Skriv til engelen..... Her er et direkte budskap ifra Herren, til en menighet i den situasjonen (tilstanden) den befant seg i. Og siden har andre kunnet se sin sanne stilling, som i et speil, i det samme budskap. Her setter Herren de forskjellige ting på den rette plass.

Her har vi med en menighet å gjøre som faktisk har falt fra Jesus. Men allikevel er rik, både på nådegaver og gjerninger. Og det gjerninger av kvalitet! Ikke lettvinde tjenester for medmennesker, som egentlig ikke koster en noe, men bare gir en, en god følelse.

Men her er snakk om *tålmod*, og de har båret *meget* for Hans navns skyld, (hånd, spott, forfølgelse, urettferdig behandling o.a. som verden lar komme over en sann kristen) og *ikke blitt trett*.

Her er og snakk om «ditt arbeid.» v2 Og av nådegaver ser vi i hvertfall nådegaven til å prøve åndene og avsløre falsk forkynnelse. Så her har vi med en «rikt utrustet» menighet å gjøre, som nok ville ha en «høy stjerne» iblant oss idag. Ikke minst fordi det jo mer og mer er disse ting en menighet vurderes utifra. Men det er visst og sikkert, det er hjerteforholdet til Jesus, som er det avgjørende. Dette ser vi klart på denne menigheten som midt i alt «godt» var på vei mot fortapelsen! For det var de! «Ellers kommer jeg over deg....» v5 Til dom!

Her må tankene gå til kjærlighetskapitlet 1. Kor. 13 hvor Paulus beskriver *alt* som er forgjeves uten kjærlighet. «Om jeg så gir mitt legeme til å brennes.» Alt-så martyrium! Så langt kan et menneske komme i *sikkerhet* at det endatil våger å gå på bålet, og så allikevel ta feil! *Alt* er forgjeves uten kjærlighet, og det slår da også Herren ettertrykkelig fast her i brevet til efeserne. Og, det er snakk om den første kjærlighet! Syndenes forlatelse! Det rette hjerteforhold til Herren som bare den fortapte synder, som møter Gud, som synderes frelser, kan ha. Bare det sørderknuste hjerte, tar i sannhet imot Frelseren. Dette må fastholdes! Det er i slike hjerter Herren bor, ifølge Guds klare ord. Es. 57,15. Derfor er det så viktig at Herren får bevare oss i sannhets erkjennelse så vi lever i rentselen og det rette forhold til Ham. Ellers går det som vi ser her! Det er da også nifst å se hva som er fremtredende blant de kristne idag. Det er jo nettopp forkynnelsen av nådegaver, hva vi skal få og hva som skal virkes *i oss*. Mens ordet om korset og lammets blod kommer i bakgrunnen.

Et uttrykk som går igjen i sendebreve ne i åp. boken er; Den som har øre han høre.

Det sies ofte at Gud har mere å gi. Men sannheten er, at Gud har gitt ALT! (At han (Kristus) ikke har vunnet like mye skikkelse i alle, er en annen sak. Men Guds gave er gitt!)

Vi opplever også den voldsomme tale om Den Hellige Ånd, men da først og fremst om Åndens gjerninger for oss og gjennom oss, mens Åndens hovedoppgave, herliggjørelsen av lammet som ble slaktet for våre synders skyld, kommer i bakgrunnen! Vi ser at det er noe som ikke stemmer! Men Herren sier, han vil flytte lysestaken fra dens sted, hvis ikke omvendelse skjer. Når lysestaken er flyttet ser en ikke lenger det som er galt, men holder det gale for rett og det rette for galt. Vi ser mange eksempler på det i dag! Her skulle en prøve seg innfor Guds åsyn!

Men det går altså an å ha åndelig klarsyn, rett lære og andre gode frukter, og allikevel stå i et galt forhold til Jesus!

«Den første kjærlighet..» Det rette forhold til Jesus, som oppstår når det sønderknuste synderhjerte får se Ham, som sin frelser og forsoner. Ham var det efesusmenigheten var falt ifra. Han som er den åpne dør til Guds rike. Den eneste! Ja, den som har Jesus har Guds rike!

Efeserne så ikke lenger sant på seg selv, derfor så de heller ikke sitt frelsesbehov. Frelsesbehov har *selvfølgelig* bare den som ser at han er en synder! Den som ikke ser sant på seg selv, kan godt klare seg med andre ting, enn Jesus selv. F.eks. hva som virkes i dem, eller deres

tjeneste for Gud. Men dette kaller Guds ord mørkel! Johannes skriver, (1 Joh. 1,8) «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten (Jesus) er ikke i oss.» Det følgende vers, v9 viser at den som lever i lyset, har synd å bekjenne. Bare den som ser sin synd er avhengig av å få sitt blikk festet på Jesus. Dette viser seg i behovet av å høre og lese, om Ham! For den som ikke lever i dette (lyset) er selve kjernen i evangeliet, ordet om korset, en selvfølgelighet. Det er «de andre ting» som er «interesanne». Her kan du prøve deg selv!

Hos efeserne var andre ting, som f. eks. å prøve åndene og å verne om den rette lære (som begge deler er viktige) blitt hovedsaken. En kan tenke på all tale om bibeltroskap i dag. (Og takk for alle sanne troende som kjemper her) Men merk: En sann kristen er bibeltro, men en bibeltro er ikke nødvendigvis en sann kristen.

Vi ser også her hos efeserne hvordan nådegaver, gode frukter og tjenesten for Herren, dette som altså i seg selv er godt, nettopp blir årsaken til at levende kristne kan falle ifra Herren, i hjertet! Og bli i frafallet! For her er snakk om kristne som har levd rett med Herren. De var *falt fra* den første kjærlighet.

Det gamle menneske, i oss, ser alltid etter en mulighet til å få bygge på noe annet enn, en annens rettfærdighet... «Svikefullt er hjertet, mere enn noget annet, og ondt er det hvem kjerner det?» Jer. 17,9 En som kjente noe av det, er sangeren som synger.: «Vokt meg vel på ferden, redd jeg er for verden, redd jeg er for meg!» Får bare Herren bevare oss der.

Nikolaitenes lære, ved falsk frigjørelse fra loven. Misbruk av Guds nåde til en leilighet for kjødet. Fri fra loven, uten ved loven, død for loven. Gal. 2,19 Men den som lever etter sine lyster er levende død. 1 Tim. 5,6.

Det er mulig å leve etter sine lyster midt i sin «gudsdyrkelse». Det vitner Skriften om atskillige steder. En tar imot det som smaker kjødet og avviser det som ikke smaker. Frafallet skjer først og fremst i hjertet, som vi ser det hos efeserne her.

Å preke falsk frigjørelse fra loven, synes å være et endetidstegn. (sml. 1 Tim. 3, 1 flg. 2 Pet. 2, 1 flg.) Kjærligheten vil bli kold hos de fleste, for slik vil rettferdigheten ta overhånd i menigheten.

Efeser menigheten: Det gode kan føre en bort fra det beste. På grunn av kjødet! For nådegaver, virksomhet og tjeneste kan vi rose oss av. Men livssamfunn med Jesus er døden for kjødet, det gamle menneske, som helst vil leve sitt eget liv. Noen tar lett på dette, men det

er vel ikke noe som nedkaller Guds vrede, som at mennesket vil være noe for Gud slik det er i seg selv. Utenfor Kristus. Et slikt menneske ser ikke sant på seg selv!

Mye blir framstilt som åndelighet, men sann åndelighet viser seg i behovet for Jesus! Det vil si frelseren og forsoneren! Dette budskap blir aldri populært for verden. Og den som forsøker å få det til å lykkes, han fører ikke verden til omdendelse, men menigheten i ulykke!

Men Herren skal vite å bevare sine. De som holder seg til Ham. *Guds* menighet står grunnfestet på en klippe, og klippen er Kristus og hans blod.

Vi kan fylles med gru, ved synet av det mørke som er i ferd med å komme over oss. Ikke minst dette med de forførende ånder. Men «Midt i nattens mørke blinker, som et fyrlys, Jesu navn.»

«Kom derfor ihu hvad du er falt ifra, og omvend deg.»

Einar Kristoffersen

Guds ord fell i fire slag sæ dejord

Av Ludvik Hope

«Og då han sådde fall noko frammed veggen og vart nedtrakka, og fuglane i lufta åt det opp». (Luk. 8,5).

Han som kjenner oss menneske til livsens djupaste grunn, han seier at me anten er lik ein vegkant der folk trakkar og fuglar et opp kvart frø, eller eit berg med litegrann jord på der vokstrar visnar, eller ein åker overvaksen med klunger, eller god jord der sædet gror, veks og ber frukt. Soleis ser det ut millom oss som høyrer Guds ord, seier Jesus.

Mange høyrer ordet utan å høyra. Som vatnet trillar av sjøfuglen når han hev dukka og etter sigler på havflata, soleis er hjarta hjå desse når dei hev hørt Guds ord. Sjela er som den slipte steinen ved havstranda og som vegen menneskefoten hev trakka hard. Du kan gå frå kyrkja til dansesal, frå bedehus til drikkelag, frå salmesong til sakjøkevisa, og frå alteret til spottar-sætet. Alt er mest like godt for deg. Guds vekkjande tale kan nok nå øyra ditt, men ikkje hjarta

ditt. Nådens vatn renn over deg som den djupe elv over steinen hard og sleip, og du skjelv aldri for den heilage Gud. Er du ikkje betre enn andre, so er du i alle fall ikkje verre, meiner du, og den Gud som ikkje er nøygd med deg som du er, bryr du deg ikkje om.

Soleis har du tenkt å leva og døy og møta Gud. Og skulle det falla eit ålvorsord tett inn til hjarta ditt ein gong, so syter fuglane frå mørkheims rike for at det vert plukka bort.

Du ulukkelege menneske! Om Guds heilage plog kunne få skjera ei for i hjarta ditt, so kunne du verta frelst!

«Å kunne du? Du kunne om du ville i Herrens milde hjarta taka fat. Du kan det no, di tid du ikkje spille! Det mørknar alt mot æveheimens natt. Å for ei gleda Jesus fekk om denne augneblink du til din frelsar gjekk». (N. 412,6).

Det på berget er dei som tek imot ordet med gleda når dei høyrer det; men dei har ikkje rot, dei trur for eit bel, men i freistings-tida fell dei frå. (Luk. 8,13)

Ordet om menneske-hjarta som liknar eit berg med litegrand jord på, er lett for oss å skyna. Det er desse som er so snare til å bli grepne av vondt og godt. Når ordet frå Gud vert bore fram med kraft og varme, er desse dei første som let seg overtala til å venda om.

Med stort mod prisar dei seg lukkelege fordi dei no er frelste. Men når so våren, varmen og lyset vert bytt om med kulde og trengsla, når vegen vert trong og bakken bratt, når det vart dyrt å bygga og krigen braut ut, vart alt berre tap og konkurs.

Likso snart livet braut igjennom, likso snart visna det.

Da Jesus ein gong møtte ein slik som lett vart grepen og som ropte ut: eg vil fylgja deg kor du so går! då svara han: Revane hev hi og fuglane reir, men Menneske-sonen har ikkje noko å leggja hovudet på.

Om mange av dei som forkynner ordet, hadde hatt litegrand meir av same sjele-kunnskap, og so med varsam hand hadde stagga slike menneske, ville mykje ha vore vunne for Guds rike. Men det er so freistande og lett å vinna eit namn som vekkingstalar på slike grunne sjeler. Og kan ein få det til, so prøver einogso å skrapa vekk noko av den jorda som det er so altfor lite av frå før, so sædet skal renna opp endå fortare.

Men du som er ein eldre og mogen kristen, hjelp desse folk med kjærleik, ro og uthaldande mod! So kan berget smuldra til jord og livs-frøet smått om senn slå djupare rot, og livet veta bergega. Det har hendt før, det kan henda også no.

«O Herre Gud, din lære, din sæd, ditt rene ord, som såes til din ære i folkehjertets jord, hvor kraftig den enn finnes når du den lader strø, den titt i veksten bindes og må i spiren dø». (R. 231,1)

Det som fall imillom klungeren, det er dei som høyrer ordet, men so går bort og vert kjøvd i suter og rikdom og verdsleg lyst, so det ikkje ber fullmogna grøda». (Luk. 8,14).

Det mest vedmodsfulle i ordet om såmannen er det som vert sagt om sædet som fall millom klunger. Det var nok jord og god jord, og sædet hadde høve til å slå rot. I so måte er alt i orden. Men so kjem ugraset og kjøver alt.

Kva slag folk er dette? Det er ingenning i vegen med deira vekking, omvenning og tru. Dei har ikkje late seg riva med i eit tankelaust kjensle-rus. Det er folk med sunn fornuft, roleg mod, godt vit og praktisk skyn. Guds rike fekk i deg ein god arbeidar, med mod, med framtaksvilje og med evne til å gjera noko. Men nettopp for deg med dine naturanlegg, din praktiske sans ogso for det ålmen-menneskelege kom fåren med ugraset. Det var so moro å vera med å tena pengar, å koma seg fram og opp, og det var so gode ting alt saman. Ingen kan seia at du gjer noko gale. Men om suta for dei mange ting, den forførande makt som ligg i rikdom, i makt og æra, fekk større plass i hjarta enn samfunnet med Gud, og so vart gudslivet kjøvt av ugras.

Kor mykje friskt og fagert gudsliv som miste si kraft og veikna bort i rikdom og verdslege lyster. Mens livsstrået vogga i vinden, stakk klungeren og sjela fekk blødande sår.

Du klungerfulle jord, kor mykje fagert gudsliv du har stukke til døden. «På veien meget spilles, som og på klippegrunn; blant tornekrott forvilles titt sæden skjønn og sunn. Den minste del kun faller i god og renset jord; der når det vekst og alder med frukt, Guds gode ord». (R. 231, 2).

Men det i den gode jord, det er dei som høyrer ordet og gøymer det i eit vent og godt hjarta og ber grøda i tolmod (Luk. 8,15)

For eit lukkeleg liv som veks frå ein lys vår til ein fager haust med mogna frukt! Kor godt skulle det ikkje vera å

kunna stå millom desse når hausten kjem!

Men kven er då desse som har så vent og godt eit hjarta? Korleis lever dei, og korleis er dei?

Det må vera slike menneske som har det til deira eine, store mål i livet å eiga eit godt samfunn med Gud. Det må vera dei som med ærleg hug legg heile livet sitt i lyset for Guds ord og Ånd og vilje, og ikkje spør anten om tap eller vinning, fattigdom eller rikdom, æra eller vanæra. Det må vera dei som kan missa alt i livet: namn, æra, stilling, framtid, jordisk velvære, pengar og vener, men ikkje sitt gode samvit, sin Gud, sin frelsar, sin fred og si von.

Alt det vilje, evner, natur-anlegg og opne dører byd på må først vegast på Guds vektskål og visa sitt verd i lyset frå Gud og det ævelege livet. Det ein ikkje kan vera, gjera og eiga med Guds fulle samtykke, vert lagd til side. Det må vera god jord.

Men det må vera meir. Det må ogso vera å kunna ta imot dei tyngste slag med tru og takk og tillitsfull tru, det må vera å kyssa riset og rosa seg av trengslene. I den jorda gror tolmod, ein prøvd hug og von. Der opnar seg den fagre blomen som ber endå fagrare frukt: kjærleik, gleda, fred, langmod, mildskap, godleik, truskap, spaklynne og fråhald. Det må vera god jord. Det er frukt.

«Det hjelpe Gud vi får hans ord i våre hjerters arme jord med Åndens varme, nådens regn til frukt i Guds, vår herres hegns». (S. 40, 3).

Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke for tunghørt til å høre. Es. 59, 1.

Det er mange mennesker som på sett og vis kan være rette kristne, men de går der så tyngt av en enkelt bekymring, nød eller vanskelighet, som om det ikke var hjelp å få for dem. Det er som om det skulle være nød, som Gud ikke kunne hjelpe en i, eller som Gud var død, eller var blitt avmekting. Det ser ut som det er som det skal være at Guds barn går der og er ulykkelige i noe.

Ellers kan det se ut som de har både tro og forstand nok, men i en bestemt nød og vanskelighet er de så engstelige og bekymret at det var som det ikke fantes noen Gud og Frelser.

Blir de minnet om at de må stole på Gud, svarer de: «Jeg vet nok at Gud er både mektig og trofast, men her er jo det hele slik at jeg ikke kan bli hjulpet».

Ja, denne bekymringenes ånd kan til sine tider angripe hvilken som helst kristen. Men det er jo bare mørke, vanstro og villfarelse at en kristen tror at han er kommet i for store vanskeligheter til at han kan bli hjulpet.

Herren svarer enda i dag: «Er min hånd for kort til å forløse, eller er det ingen kraft hos meg til å frelse? Eller har jeg ikke lenger noe hjerte for dere? Hvor er deres mors skilsmissebrev, som jeg har jaget henne bort med? Eller hvem av dem som har noe å kreve av meg, har jeg solt dere til?» Det er altså bare mørke og villfarelse når en kristen tror at han må være ulykkeelig. En kristen behøver aldri å være ulykkeelig, kan ikke være virkelig ulykkeleg.

For det første er det å være et Guds barn allerede en slik lykke, at enhver ulykke ellers i livet — selv om en ikke kunne få hjelp i den — i forhold til den er som et lite sandkorn i forhold til hele jordkloden.

Og for det andre kan Gud hjelpe i alle ting. Herrens høyre hånd kan forvandle alt. Og det som Herren ikke vil eller finner for godt å forvandle, bør aldri gjøre et Guds barn ulykkeleg. For det er sikert til deres største lykke at det er nattopp som det er. Og apostelen sier jo også: «Og vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud».

Det er det store fortrinn som Guds barn har framfor verdens barn, at hva som helst som hender, må det nødvendigvis tjene dem til gode. Verden kan vel ha mer gull eller sølv, fler hus og gårder, mer mat og fler klær, mer spøk og lysstighet. Men den lykken som et Guds barn har, kan verden aldri få, at alle ting skal tjene dem til gode. Nei, den bruker tvert imot alle ting til sin egen skade. Og når den har det som best og har kommet høyest opp, så har den ikke oppnådd mer enn å være en slave under Satan og medarving til den evige ild.

Når et Guds barn derimot har det som værst og er kommet dypest ned i prøvelsenes og lidelsenes jammerdal, da sitter vel Job i sekk og aske og skraper sine sår, og Jeremias ligger i dynnet på bunnen av hulen, Daniel i løvehulen, den fattige Lasarus i sår og filler. Men det er likevel ikke verre fatt med dem enn at de

er Herrens «øyensteiner», rettferdighetens barn, et hellig folk og det eiendomsfolk som til slutt skal bæres av engler bort i Abrahams skjød.

Se, på denne måten kan jo et Guds barn aldri være ulykkelig. *Ulykken selv må tjene dem til gode.* Og hva mer er, selv synden, som er det største onde, skal ikke fordømme dem. Djævelen overvinner dem ikke, og døden skal ikke skade dem. Tvert imot må alle disse fryktelige fiender på Herrens vink tjene dem til gode.

Vi ser av dette at det ikke finnes noen nød, som Gud ikke kan hjelpe en i. Det finnes ikke noen makt som kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre. Det finnes ikke noen fiende som kan rive Kristi får bort fra ham.

Forat de noen gang skal kunne gå fortapt, må disse — som våre første forfedre — med fritt forsett forlate Kristus. De må med fritt forsett la være å høre hans røst for å la seg lokke av slangens røst og av syndens bedrag. Her er grunnen til den store sannhet, at en kristen ikke kan fortapes, så lenge han er redd for å gå fortapt, og hører Guds ord og lar seg lede av det. Nei, så lenge kan han ikke gå fortapt, selv om han var aldri så svak, om det så aldri så galt ut for ham, og om han lå aldri så dypt nede i elendigheten.

En kan bli hjulpet i alt, så lenge en søker hjelp hos Herren og på en slik måte at Herren kan hjelpe. For det er umulig at noen som tar sin tilflukt til Herren og i troen påkaller ham, likevel skulle bli til skamme.

Nei, det er bare yngelig vantro, når en kristen sørger som om han ikke hadde

noe håp. For vår Gud kan hjelpe i alle ting.

Han er i alle ting en Far, en allmektig og trofast Far, som i alt sørger for sine barn. Han tar del i alt det som hender dem. Han tar seg av dem, hjelper og beskytter dem. For «så sier Herren, hærskarenes Gud: Den som rører ved dere, rører ved min øyensteen.»

C. O. Rosenius

Til ledere og formenn i Norsk Luthersk Lekm. misjon.

Jeg sender herved ut reiseruter for våre forkynnere for 1. halvår 1986. Dere som ønsker virksomhet, vær venlig å si fra i god tid.

For styret i Norsk Luthersk Lekm. misjon.

Oddvar Lønnerød, sekretær
Adr: Vadfoss, 3770 Kragerø
Tlf. (036) 85367.

Reiseruter

for forkynnerne i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon 1. halvår 1986

1. Godtfred Nygård:

Varaldsøy, Brekke, Gravdal, Breivik, Yndesdal, Suldal, Dalekvam, Stanghelie, Norheimsund, Tørvikbygd, Fitjar, Strandå.

Påske: Randaberg, Nærø.

2. Odd Dyrøy:

Ellingsøy, Sannidal, Randaberg, Varahaug, Namdalen.

Påske: Tysvær, Håvik.

3. Reidar Linkjendal:

Askim, Ås, Randaberg, Bremnes, Hardanger.

Påske: Bygland, Sannidal.

4. Sven A. Berglund:

Sannidal, Bygland, Randaberg, Ås, Askim, Varhaug, Møre og Romsdal.

Påske: Hardanger.

5. Einar Kristoffersen:

Bremnes, Namdalen, Fitjar, Stranda, Bygland.

Påske: Randaberg, Nærø.

6. Amund Lid:

Til disposisjon.

7. Andreas Bø:

Til disposisjon.

Styret

gens dag, Frelsningens dag, Fullendningens dag.

Amund Lid:

Emne: Er eg ein kristen, Lever eg som ein kristen, Å leva under lova, Å leva under nåden, Kom ihug kona åt Loth, Åndeleg vokster (Ikkje alt blei med).

Reidar Linkjendal:

Emne: Våkn opp du som sover, Den rike mann og Lasarus, Se, han kommer, Rettferdiggjørelsen, Frelsesvissitet.

Tore Nilsson:

(Sverige) Emne: Den heliga Ande, En helig almænnelig kyrkja, De heligas samfund, Den gamla människan, Den nya människan (Ikkje alt med.)

Mikael Sandell:

(Finland) Talar svensk. Emne: Se på Jesus, Hebr. 12, Vi har ikke kamp mot människor, Efes. 6 (Ikkje alt med), Tro og kärlek, Hebr. II, Den kristna gemenskapen. Johs. 17 (ikkje alt med) Guds ord er levande, Lov og evangelium.

Godtfred Nygård:

Emne: Dei to paktene, Brødet frå himmelen.

Bibeltimar på kassett

Fylgande bibeltimar på kassett kan de få kjøpa ved å venda dykk til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset. Det er ein bibelt. på kvar sida på 45 min. Dei kostar kr. 30,- pr. stk, + porto.

Sven Berglund:

Emne: Vekter hvor langt på natt, 2 timer.

Andreas Bø:

Emne: Serlege kjenneteikn på sann og falsk lære. Andre sida: Misj. time.

Odd Dyrøy:

Emne: Under lova eller under nåden, Vekst i kristenlivet, Sjå det menneske, Synda — det den gjev, Evangeliet — t.s. kva det gjev.

Lenart Karlson:

Talar svensk. Emne: Førlåtelse, Førnyelse, Førlossning, Fallets dag, Førsonin-

Sommarskulane

I 1986 blir det sommarskule på Raumå folkehøgskule, Molde — i tida 2.—6. juli.

Hovudsommarskulen blir på Solborg folkehøgskole, Stavanger — i tida 16.—20. juli.

Styret

GUDS RIKE ER NÅDENS RIKE

Jesus sier; «Omvend eder, for Guds rike er kommet nær!» Matt. 4,17

Her møter Gud oss som all nådens Gud. Han vil gi synds-tilgivelse og frelse og nåde til selv den største synder. Ja, Gud forkynner, at om din synd er stor, så er Guds tilgivelse, Guds frelse og nåde enda større. Rom. 3,20.

Gud sier; «Kom!, om dine synder er røde som blod, ja, som skarlaget, vil jeg tilgi deg og rense deg av nåde, så du blir hvit som sne. Esai. 1, 18—19.

Ånden og bruden sier; Kom! Den som hører det; sier; Kom! og den som tørster etter tilgivelse og frelse og nåde, han kan komme. Og den som vil, kan ta livets vann uforskyldt av ren himmelsk nåde. Åpb. 22,17.

Sangeren undres og sier; «hvor kunne du elske en sådan brud, som vandret så syndfull i verden? Hva så du av stort i min fattige skrud, som jeg bar på min syndige ferden?»

Her nede jeg kan det vel aldri forstå, men dyreste Jesus jeg kommer! Jeg legger meg ned ved ditt kors for å få, den nåde og frelse som evangeliet meg forkynner.

Er du en av dem som iar deg frelse av Jesus? Da lyder det! «For av nåde er I frelst ved tro, og det er ikke av eder selv, det er en Guds gave. Ef.2, 8—9. A.S.

Søk beskyttelse hos den sterkeste

...«en mann som var besatt av en uren ånd. Han hadde sitt tilhold der i grave-ne, og de kunne ikke lenger binde ham, ikke engang med lenker.» (Mark. 5,2—3)

Det viste seg tydelig for ikke lenge siden at mange har latt seg narre av djevelens list som går ut på å få oss til å tro at han ikke eksisterer, og at det ikke er han som plager og skader oss mennesker på forskjellig vis. Derfor ville mange ikke høre snakk om at mennesker i vår tid, og særlig ikke i vårt land kan være demonbesatt.

Men Satan har makt og er fremdeles i virksomhet. Også idag hører vi om lignende tilfeller som det denne teksten forteller om. Jeg hørte f.eks. en misjonær fortelle om et tilfelle der det trengtes fem kraftige menn for å holde en besatt kvinne i ro. Hun hadde overnaturlige krefter.

Du og jeg har ikke ressurser til å kunne stå for den ondes angrep. Men Satan har møtt sin overmann i Jesus Kristus. Og stiller du deg under hans beskyttelse, kan ikke den onde skade deg — og du får del i Jesu seier.

H.C.H.